

Riskerna med att "ställa om" kan vara större än riskerna med att låta bli att agera

Klimatdebatten är utan tvekan den mest infekterade samhällsfrågan. Ingen annanstans förekommer det lika mycket upprörda känslor, smutskastning och personangrepp. Kanske är det en av förklaringarna till varför allmänhetens intresse för klimatfrågan sviktar. Debattscenen har, sorgligt nog, förvandlats till en brottningsarena där alla grepp är tillåtna.

Detta är speciellt sorgligt med tanke på att osäkerheterna när det gäller klimatfrågan bara har ökat under den senaste tiden. För ett par veckor sedan sade professor Phil Jones, chef för det Climategate-drabbade University of East Anglia, att det inte finns några statistiskt säkerställda bevis för en global uppvärmning under de senaste femton åren och att världen möjligen var varmare på medeltiden.

Detta är oerhört viktiga nyheter, då de antyder att global uppvärmning inte enbart förorsakas av människan. Inspekterar man dessutom frågan i grunden visar det sig att klimatforskarnas argument inte bygger på kunskap, utan snarare bristen av kunskap: "Vi kan inte förklara temperaturhöjningen under den senare delen av 1900-talet annat än genom människans utsläpp av koldioxid". Beviset är alltså att det inte finns några andra bevis. Hur hade en sådan fråga bedömts i en domstol? "Vi kan visserligen inte bevisa den åtalades brott, men då vi heller inte kan hitta några andra misstänkta finner vi ändå den åtalade skyldig".

Det misslyckade klimatmötet i Köpenhamn och mejlskandalen vid University of East Anglia öppnade för första gången dörren för en kritisk granskning av FN:s klimatpanel, IPCC. Snart visade det sig att klimatpanelens senaste rapport innehåller ett antal mer eller mindre grova fel och att panelen som referens använt icke-vetenskapligt granskad information, till exempel uppsatser från olika miljöorganisationer.

Sannolikt finns det mer oegentligheter i och kring IPCC:s arbete. Därför ska klimatpanelen nu granskas av oberoende forskare. Brittiska Met Office har samtidigt för avsikt att på nytt granska de senaste 150 årens temperaturdata för att säkerställa deras korrekthet.

Av den senaste tidens händelser framgår följande: att vår kunskap om hur klimatsystemet är beskaffat fortfarande är begränsad och

osäkerheterna kring den globala uppvärmningens omfattning och konsekvenser är svåra att överblicka. Detta bekräftas även av ny forskning i bland annat Nature och Science. De värsta prognoserna kommer med all sannolikhet inte att besannas. Ska vi då fortfarande insistera på en omedelbar omställning av hela världssamhället, bara för säkerhets skull?

De som propagerar för försiktighetsprincipen blandar oftast ihop sannolikhet med risk. Risk är nämligen sannolikhet gånger konsekvens. Även om det skulle vara så att människan orsakar en temperaturökning – vilket vi inte vet – så måste man också visa att denna temperaturökning ger farliga konsekvenser. Om konsekvenserna inte är farliga så är risken noll.

Det är fullt möjligt att en global uppvärmning kan ha negativa konsekvenser. Samtidigt ska vi komma ihåg att även själva åtgärderna för att minska våra koldioxidutsläpp har konsekvenser för exempelvis livsmedels- och energiförsörjning. Dessutom vet vi inte om åtgärderna verkligen har effekt på klimatet. Ingen kunskap stöder uppfattningen att klimatet går att styra med utsläppsbegränsningar. För varje problem vi försöker lösa, oavsett om det är verkligt eller inbillat, skapar vi nya, potentiellt allvarliga problem. Ett bra exempel är etanolsatsningen. Grundregeln bör därför vara att orsaka så lite skada som möjligt.

Konsekvenserna av en global uppvärmning i okänd skala måste vägas mot konsekvenserna av en total omläggning av energipolitiken och en substantiell minskning av utsläppen av växthusgaser. Om det vetenskapliga underlaget för hur allvarliga konsekvenserna av klimatförändring blir är dåligt kan riskerna med att "ställa om" vara större än riskerna med att låta bli att agera.

Vi inom Stockholmsinitiativet manar därför till eftertanke och försiktighet vad gäller införande av olika klimatåtgärder. Inget talar för att sådana åtgärder får önskad effekt samtidigt som rekyleffekterna är omöjliga att uppskatta i dagsläget. Att noga planera för framtiden är att verka för ett långsiktigt hållbart samhälle.

Göran Ahlgren
Jonny Fagerström
Maggie Thauersköld Crusell
Stockholmsinitiativet